

[Birte Weiss.]

kulturlivet kun kommer en ganske lille del af befolkningen til gode.

Den nye musiklov spiller med andre ord op til nogle behov og nogle aktiviteter, som i rigt mål findes i befolkningen. Det er ikke forkert, når kulturministeren i sin fremsættelsestale siger, at musikformidlingen i forhold til så mange andre af disse sagsområder, der findes på hans felt, har været et stedbarn. Til gengæld er resultatet af musikrådets og ministerens arbejde med denne lov efter min mening så godt og så helstøbt, at man næsten kan fristes til at sige, at det har været værd at vente på. Nu får vi nemlig for første gang en samlet lovgivning for denne meget vigtige og meget almene del af kulturlivet. Det sker efter to hovedprincipper, det ene er decentralisering, og det andet er ønsket om, at alle områder inden for musikken kommer med ind under det støtteværdige.

Om det første princip, decentraliseringen, vil jeg blot sige den ene ting, at man må håbe på og opfordre til, at de amter, som vi fra anden kulturlovgivning ved sidder og fedter med pengene, tager denne ny lov alvorligt, og at de virkelig spiller med i de gode muligheder, der ligger i loven.

Det andet princip, nemlig ønsket om at få alle musikarter med og også støtte dem igennem andet end de gammelkendte kanaler, er omtalt meget udførligt i lovens kapitel 2 og i bemærkningerne til det.

I øvrigt vil jeg godt sige, at jeg synes, det er et meget udførligt bemærkningsapparat, der hører med til dette lovforslag, og det skal ministeren have tak for.

Jeg vil kun specielt fremhæve et par af de helt nye ting, der er med. Den ene er muligheden for direkte støtte til f. eks. en ting som udgivelse af nodemateriale og musikinformation, det er muligheden for støtte til at skaffe egnede lokaler til koncerter o. lign., og så er det selvfølgelig muligheden for også på musikområdet at lave en abonnementsordning, sådan som man jo, som vi har været inde på tidligere i dag, med meget stor respons har gjort det på teaterområdet.

Når jeg nævner disse ting, så gør jeg det naturligvis vel vidende, at der ikke er penge til at sætte alle disse ting i værk med det samme, men det bør ikke forhindre os i at gennemføre lovforslaget, sådan som det fo-

religger, og så se i øjnene, at dele af lovgivningen kan vi realisere, efterhånden som der bliver mulighed for det.

Lovforslaget er, som det er fremsat, efter min mening et hele, og det, der nok er specielt ved det i forhold til så megen anden kulturlovgivning, er, at det på sin vis sideordner den professionelle musikudøvelse med amatørernes. Jeg synes, at det, når man taler om en demokratisering af mulighederne inden for kulturlivet, er en ting, som man godt kan sætte en tyk streg under.

Det eneste spørgsmål, der står tilbage, er efter min mening, at man bør sikre sig, at der ikke med denne meget brede musiklov sker en overlapning f. eks. i forhold til fritidsloven eller i forhold til loven om Statens Kunstfond. Jeg tror nok, vi i udvalget nøje skal drøfte denne afgrænsning, og det er der jo også i sig selv lejlighed til, al den stund vi i samme forbindelse overfører nogle opgaver fra den kulturelle fond til denne nye lovgivning, netop fordi man vil sigte på, at der ikke skal ske nogen form for overlapning. I øvrigt skulle denne afgrænsning — eller jeg skulle måske snarere sige sikkerheden for, at der ikke sker nogen overlapning ved denne afgrænsning — ikke være så vældig vanskelig. Nu nævnte jeg kunstfondloven. Der er jo den helt klare forskel, at medens kunstfondloven drejer sig om at yde støtte til skabelsen af kunst, altså i dette tilfælde musik, så drejer dette lovforslag sig om at støtte udøvelsen og formidlingen af musik.

Jeg vil med andre ord godt give dette, efter min mening meget helstøbte og meget velargumenterede lovforslag socialdemokratiets bedste anbefalinger med på vejen. Jeg synes, at det har fortjent at få en positiv, men også en hurtig udvalgsbehandling.

Mette Madsen (V):

Musik har til alle tider været en naturligt indbygget og uundværlig del af menneskers liv og de forskellige samfunds kulturer. Kun få mennesker kan med sandhed sige, at musik ikke betyder noget for dem. Vi lytter til radioen fra tidlig morgen, vi synger, og vi spiller alene eller sammen med andre eller måske på grammofon, vi nynner, vi fløjter, vi slår takt, og vi går til kirke- og jazzkoncerter, til torsdagskoncerter og promenadekoncerter. Ja, mon ikke den årlige koncerttransmission fra Royal Albert